

Arrest

**nr. 152 589 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Linda LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster dient op 20 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.
- 1.2. Uit een consultatie van de Europese visadatabank blijkt dat verzoekster houder is van een visum kort verblijf, type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke post in Bagdad, Irak, voor professionele doeleinden.
- 1.3. Op 27 april 2015 wordt verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.
- 1.4. Op 30 april 2015 wordt een overname verzoek gericht aan de Franse overheden.
- 1.5. Op 24 juni 2015 willigen de Franse overheden dit verzoek tot overname in op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III – verordening.
- 1.6. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 3 september 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : D
voornaam : M.A.M.
(...)
nationaliteit : Irak*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 04.04.2015 in België te zijn aangekomen. Op 20.04.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn in Garmah op 01.01.1970. Op #datum# meldde meester XXXXX haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Een consultatie in de Europese visadatabank toont aan dat er voor betrokkene door de bevoegde Franse diplomatieke post in Bagdad, Irak, een visum kort verblijf, type C (FRA507272731) voor professionele doeleinden werd afgeleverd. De bevoegde Franse autoriteiten hebben op 24.06.2015 het overnameverzoek voor betrokkene ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.04.2015 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en zij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat zij Irak op 02.04.2015 per vliegtuig van Egypt Air verliet richting Cairo in Egypte en dit in het bezit van haar eigen paspoort voorzien van een geldig Frans visum dat ze zelf aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze dezelfde dag in Cairo zou zijn aangekomen en de dag nadien per vliegtuig verder reisde naar Parijs in Frankrijk waar ze op 03.04.2015 zou zijn aangekomen. Na één nacht op hotel zou betrokkene per auto vanuit Frankrijk naar België gereisd zijn waar ze op 04.04.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze gelogen heeft over de datum van haar aankomst in België bij de registratie van haar asielaanvraag en dat ze niet op 18.04.2015 is aangekomen in België maar op 04.04.2015 en dat ze in Brussel bij vrienden verbleef en dat ze eerst getwijfeld heeft of ze wel asiel zou aanvragen. Betrokkene verklaarde dat ze haar paspoort bij andere mensen in België heeft achtergelaten en dat ze zou trachten dit te recupereren. Betrokkene verklaarde verder het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met het gegeven dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat er voor betrokkene door de bevoegde Franse diplomatieke post in Bagdad, Irak, een visum kort verblijf, type C (FRA507272731) voor professionele doeleinden werd afgeleverd en de verklaring van betrokkene dat ze legaal reisde met haar eigen paspoort voorzien van een Frans visum dat ze zelf heeft aangevraagd en dat het visum geldig geweest zou zijn tot 13.05.2015 (DVZ, vraag 30A), werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 30.04.2015 een overnameverzoek op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder Dublin-III-Verordening) gericht aan de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten(2) willigden op 24.06.2015 dit verzoek tot overname van betrokkene in op basis van art. 12§2 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verbleef heeft **vooraleer** is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Aangezien uit de beschikbare informatie uit de Europese Visadatabank blijkt dat er een visum voor betrokkene werd afgeleverd door de bevoegde Franse autoriteiten en betrokkene dit ook zelf aangaf tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.04.2015, werd betrokkene gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling of andere bepaalde redenen die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen. Betrokkene verklaarde dat ze hier geen echte redenen voor heeft maar dat ze hoorde dat België beter is dan Frankrijk en dat ze graag in België zou blijven. Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat ze gehoord heeft. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen op basis van wat ze gehoord heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, op basis van wat ze via derden heeft vernomen, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Deze door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Frankrijk, kan echter niet als gerechtvaardigd beschouwd worden, aangezien deze eveneens geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Wat betreft de tussenkomst van Meester Luytens van 01.07.2015 waarin zij stelt dat haar cliënte legaal de Schengen-zone is binnen gekomen via Parijs met een geldig visum en dat haar cliënte op de DVZ al verklaard heeft dat zij zich wenst te verzetten tegen een overname door Frankrijk omdat zij een

kwetsbaar profiel heeft omdat zij door traumatische gebeurtenissen in haar land fysische en psychische problemen ontwikkeld heeft en dat zij eveneens dient te worden opgevolgd door een cardioloog voor het op punt stellen van een oud infarct en dat ze eveneens werd doorverwezen naar een psycholoog en dat psycholoog Paul Jacques in een eerste verslag reeds het grote lijden van betrokkene bevestigde en dat haar kwetsbaarheid vereist dat zij moet kunnen genieten van stabiele en zekere (opvang)omstandigheden en waarbij in een tweede psychologisch advies van psycholoog Paul Jacques van 09.07.2015 van "Clinique de l'Exil" een uiteenzetting wordt gegeven van wat betrokkene in Irak in haar huwelijk zou hebben meegemaakt met haar man en de verwondingen die ze daar aan zou hebben overgehouden en dat ze eveneens huid- en oogproblemen zou hebben, en dat Frankrijk ook niet ontsnapt aan de opvangcrisis omwille van de recente massale instroom aan de Frans-Italiaanse grens en dat er van de Dublin-Conventie afgeweken dient te worden omwille van dwingende medische en humanitaire redenen. Meester Luytens verwijst in haar tussenkomst naar een publicatie op de webpagina van Le Monde van 22.06.2015 (http://www.lemonde.fr/les-decodeurs/article/2015/06/22/cinq-questions-sur-le-droit-d-asile_4659408_4355770.html) en maakte eveneens een document, gedateerd op 08.05.2015, over van de centrumarts van het opvangcentrum waar betrokkene verblijft waarin gesteld wordt dat betrokkene naar een cardioloog dient te gaan voor een oud hartinfarct en dat ze voor een psycholoog gevraagd heeft. Meester Luytens voegt eveneens een foto toe aan haar schrijven die verwijst naar fysieke letsels die betrokkene in Irak zou hebben opgelopen en voegt eveneens een verslag toe van psycholoog Paul Jacques, werkzaam bij "Clinique de l'Exil" gedateerd op 17.06.2015 waarin deze stelt dat betrokkene zich verzet tegen een overdracht naar Frankrijk omdat er geen garantie op opvang zou zijn in Frankrijk en dat ze zwaar lijdt en kwetsbaar is en in Frankrijk niemand kent en professionele zorg en hulp nodig heeft en eveneens het advies van 09.07.2015 van "Clinique de l'Exil" waarin een uiteenzetting wordt gegeven van wat betrokkene in Irak in haar huwelijk zou hebben meegemaakt met haar man en de verwondingen die ze daar aan zou hebben overgehouden en dat ze eveneens huid- en oogproblemen zou hebben. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Luytens dient te worden opgemerkt dat daar waar Meester Luytens stelt dat haar cliënte reeds voor de DVZ verklaarde dat ze zich wenst te verzetten tegen een overname door Frankrijk. Betrokkene zelf verklaarde echter tijdens haar gehoor op de DVZ dat ze geen echte redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten maar dat ze hoorde dat België beter is dan Frankrijk en dat ze graag hier zou blijven. In tegenstelling tot wat Meester Luytens in haar tussenkomst stelt, heeft betrokkene een persoonlijke voorkeur geuit voor de Lid-Staat waarin zij haar asielaanvraag behandeld wil zien worden maar heeft zij geen concrete redenen opgegeven die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen op basis van wat ze gehoord heeft en in het land waar ze een voorkeur voor heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot het artikel "Cinq questions sur le droit d'asile" van 22.06.2015 op de webpagina van Le Monde, op basis waarvan Meester Luytens concludeert dat er een opvangcrisis is in Frankrijk, dient te worden opgemerkt dat dit een dergelijke publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Wat betreft de verklaring van Meester Luytens dat haar cliënte een kwetsbaar profiel heeft in die mate dat zij omwille van traumatische gebeurtenissen in haar land fysische en psychische problemen heeft ontwikkeld en dat ze dient te worden opgevolgd door een cardioloog voor het op punt stellen van een oud infarct en dat ze eveneens werd doorverwezen naar een psycholoog en dat die psycholoog in een eerste verslag reeds bevestigd heeft dat haar cliënte een groot lijden kent en dat haar kwetsbaarheid vereist dat zij van stabiele en zekere (opvang)omstandigheden moet kunnen genieten, dient te worden opgemerkt dat uit de door Meester Luytens aangebrachte elementen en stukken geenszins blijkt

dat betrokkene niet op medische verzorging of psychologische hulp of zorgen kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Met betrekking tot deze aangehaalde motieven dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het psychologisch advies van psycholoog Paul Jacques is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Het is bovendien op zich merkwaardig dat betrokkene zelf tijdens haar gehoor op de DVZ van 27.04.2015 met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde dat ze hartproblemen heeft maar op geen enkel moment melding maakt van de volgens Meester Luyten en psycholoog Jacques ernstige psychische problemen die een groot lijden veroorzaken. Gezien het ernstige en zwaarwichtige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men dergelijke elementen kenbaar maakt in het kader van een gehoor op de DVZ. Te meer daar er expliciet gevraagd is naar haar gezondheidstoestand en naar redenen die een eventueel verzet tegen een overdracht naar Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen. Op geen enkel moment heeft betrokkene aangegeven dat ze psychische problemen zou hebben en nood heeft aan professionele geestelijke hulp en verzorging, hetgeen op zijn minst merkwaardig is. Dat deze elementen pas worden aangebracht in de tussenkoms van Meester Luytens is eveneens op zijn minst merkwaardig te noemen. Wat betreft de informatie in het psychologisch advies van 09.07.2015 van psycholoog Paul Jacques dient te worden dat deze bijkomende informatie hierin, slaat op wat betrokkene in Irak in haar huwelijk heeft meegemaakt. Dergelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Het document van de centrumarts van het opvangcentrum waar betrokkene verblijft en waarin gesteld wordt dat ze een afspraak met een cardioloog moet hebben en dat ze doorverwezen zal worden naar een psycholoog is evenmin van die aard om hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft de foto van de fysieke verwondingen die Meester Luytens in haar tussenkoms meestuurt, dient te worden opgemerkt dat deze foto van dergelijke slechte kwaliteit is dat er niets uit opgemaakt kan worden. Wat betreft de door Meester Luytens aangebrachte elementen en argumenten dient dan ook te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingzaken in deze de redenering van de raadvrouw van betrokkene dan ook niet volgt. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, "Dublin II Regulation National Report – France", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Bureau of Democracy, Human Rights and Labour, « Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – France », US State Dept. Publicatie 2014 ; Salignat Claire & Véronique Planès-Boissac, 'Asylum Information Database – Country Report – France', AIDA, up to date as of 26.01.2015; last updated 18.05.2015; Amnesty International Report 2014/15 « The State Of The World's Human Rights – France », publicatie 2015 ; ELENA Weekly Legal Update - 20 February 2015 – Commissioner for Human Rights Report on France – unofficial translation; persbericht COSI, 18.06.2015, <http://www.forumrefugies.org/s-informer/communiqués/plan-migrants-et-refugies-forum-refugies-cosi-salue-l-objectif-affiche-d-ouvrir-10-000-places-supplementaires>) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, **niet** zonder meer en automatisch **kan stellen** dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van

de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Frankrijk autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus **kunnen aantonen** dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan

niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat ze gehoord heeft dat België Irakezen erkend als vluchteling (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat ze gehoord heeft. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen op basis van wat ze gehoord heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, op basis van wat ze via derden heeft vernomen, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van **art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt**, met toepassing van **artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van **art. 12§2 en art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)**. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk waar zij aan de bevoegde Franse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Charles-de-Gaulle in Parijs en zich vervolgens aan te bieden in de *préfecture des Hauts de Seine*.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82,§4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende

noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de “sovereiniteitsclausule” in de Dublin III – verordening, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster werpt ook een manifeste appreciatiefout op.

3.3.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekster betoogt in wezen dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel en de “opvangcrisis” in Frankrijk, zodat zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Deze schendingen worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

3.3.2.3. Het komt verzoekster in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In het zogenaamde Dublin-gehoor van 27 april 2015 werd verzoekster gevraagd waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Verzoekster stelde: "Ik hoorde dat België Irakezen erkent als vluchteling." en "Ik heb geen echter reden maar ik hoorde dat België beter is dan Frankrijk. Ik zou graag hier blijven."

De gemachtigde merkt vooreerst terecht op dat in de context van de Dublin III - verordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de absolute vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verzoekster heeft een recht om internationale bescherming te vragen en te verkrijgen indien daartoe grond is, maar zij heeft geen recht om zelf te kiezen in welke Lidstaat zij dit recht zal invoeren. Verzoekster ontkent niet dat zij in het bezit was een visum type C, uitgereikt door een Franse diplomatie post in Bagdad, Irak. Verzoekster ontkent evenmin dat op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening de Franse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

3.3.2.5. In dit kader voert verzoekster in eerste orde aan dat zij in de loop van de Dublin-procedure heeft verwezen naar een aantal eensluidende persartikelen van zeer recente datum en dat de gemachtigde niet kan ontkennen dat hij op de hoogte is van het feit dat in Frankrijk een "opvangcrisis" woedt. Volgens verzoekster kan de gemachtigde zich niet verschuilen achter algemene rapporten waarvan hij partiële gegevens gebruikt. De gemachtigde kan evenmin stellen dat de persartikelen geen objectief bewijs zijn voor de opvangcrisis in Frankrijk. Tenslotte wijst verzoekster erop dat de Commissie constant in spoedberaad is over de opvang- en vluchtelingencrisis.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van

slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148), waarbij belang gehecht aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v .België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Bijgevolg gaat de Raad na of verzoekster aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoekster en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster één enkel persartikel voorlegde, met name "Cinq questions sur les droits d'asile" van 22 juni 2015 zoals verschenen op de webpagina van Le Monde. Uit het artikel, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de Franse regering om tegemoet te komen aan 'l'engorgement des centres d'accueil pour demandeurs d'asile' 10500 bijkomende plaatsen zal bij creëren. Daarbij wordt gesteld dat deze bijkomende plaatsen niet zullen verhinderen dat sommige asielzoekers buiten zullen moeten slapen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en als volgt motiveerde: *"Met betrekking tot het artikel "Cinq questions sur le droit d'asile" van 22.06.2015 op de webpagina van Le Monde, op basis waarvan Meester Luytens concludeert dat er een opvangcrisis is in Frankrijk, dient te worden opgemerkt dat dit een dergelijke publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties."*

De stelling van de gemachtigde dat aan dit enkele persartikel niet dezelfde objectieve bewijswaarde kan worden toegekend als aan rapporten van toonaangevende en gezaghebbende nationale en internationale organisaties, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

De gemachtigde wees er verder op dat: *"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het*

staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verbleef heeft **vooraleer** is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vervolgens is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. De gemachtigde motiveerde als volgt:

“*Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, “Dublin II Regulation National Report – France”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Bureau of Democracy, Human Rights and Labour, « Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – France », US State Dept. Publicatie 2014; Salignat Claire & Véronique Planès-Boissac, 'Asylum Information Database – Country Report – France', AIDA, up to date as of 26.01.2015; last updated 18.05.2015; Amnesty International Report 2014/15 « The State Of The World's Human Rights – France », publicatie 2015; ELENA Weekly Legal Update - 20 February 2015 – Commissioner for Human Rights Report on France – unofficial translation; persbericht COSI, 18.06.2015, <http://www.forumrefugies.org/s-informer/communiqués/plan-migrants-et-refugies-forum-refugies-cosi-salue-l-objectif-affiche-d-ouvrir-10-000-places-supplementaires>) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, **niet** zonder meer en automatisch **kan stellen** dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten.”*

De gemachtigde besluit aldus dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster met een enkele verwijzing naar één persartikel, waarmee de gemachtigde rekening heeft gehouden, er op het eerste zicht niet in slaagt om deze vaststellingen en conclusies van de gemachtigde, die gebaseerd zijn op talrijke landenrapporten vanwege gezaghebbende NGO's en regeringsbronnen, op enige concrete wijze te weerleggen. Het persartikel toont niet aan dat er in Frankrijk heden sprake is van een zulke opvangcrisis dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Frankrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk. Er blijken uit dit enkele persartikel geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. In zoverre verzoekster stelt dat er slechts een partiële lezing is gebeurd van de gebruikte rapporten, merkt de Raad op dat verzoekster niet aanduidt met welke precieze en ernstige elementen in deze rapporten dan wel geen rekening werd gehouden.

3.3.2.6. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Frankrijk, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoekster behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 118)

In dit kader benadrukt verzoekster dat zij expliciet en met stavingsstukken de nadruk heeft gelegd op haar kwetsbaar profiel. Zij wijst erop dat zij in België is aangekomen voor de opvangcrisis escaleerde en dat zij thans wel geniet van aangepaste opvang en medische en psychologische bijstand.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening hield met haar verklaringen en de voorgelegde elementen en hieromtrent als volgt motiveerde

“Wat betreft de verklaring van Meester Luytens dat haar cliënte een kwetsbaar profiel heeft in die mate dat zij omwille van traumatische gebeurtenissen in haar land fysische en psychische problemen heeft ontwikkeld en dat ze dient te worden opgevolgd door een cardioloog voor het op punt stellen van een oud infarct en dat ze eveneens werd doorverwezen naar een psycholoog en dat die psycholoog in een eerste verslag reeds bevestigd heeft dat haar cliënte een groot lijden kent en dat haar kwetsbaarheid vereist dat zij van stabiele en zekere (opvang)omstandigheden moet kunnen genieten, dient te worden opgemerkt dat uit de door Meester Luytens aangebrachte elementen en stukken geenszins blijkt dat betrokkene niet op medische verzorging of psychologische hulp of zorgen kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Met betrekking tot deze aangehaalde motieven dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het psychologisch advies van psycholoog Paul Jacques is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.”

Met de loutere stelling dat het *“zeer waarschijnlijk is dat verzoekster in Frankrijk geen passende opvang en medische en psychologische begeleiding zal kunnen genieten”* zonder enig begin van bewijs om deze stelling te staven, slaagt verzoekster er niet in deze concrete motieven onder uit te halen. Verzoekster toont geheel niet aan dat opvang, medische en psychologische begeleiding niet aanwezig en beschikbaar zijn in Frankrijk. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de Belgische overheden hieromtrent garanties dienden te vragen.

De gemachtigde stelt dat traumatische gebeurtenissen in Irak aan de basis liggen van haar psychische problemen en dus niet in overweging kunnen worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. De kritiek van verzoekster op deze stelling is echter gericht op een overtollig motief en doet geen afbreuk aan de determinerende vaststelling dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster geen toegang zal hebben tot opvang, medische en psychologische begeleiding in Frankrijk.

De Raad stelt vast dat niet wordt aangetoond dat de gezondheidstoestand van verzoekster heden kritiek is. Oordelen of een overdracht naar Frankrijk een negatieve invloed zal hebben op haar gezondheidstoestand, houdt een zekere graad van speculatie in. Voorts is er heden geen enkele aanwijzing noch in het administratief dossier, noch in de bestreden beslissing noch in hetgeen de raadvrouw van verzoekster uiteenzet, dat er op duidt dat verzoekster geen toegang zal hebben tot opvang, medische en psychologische begeleiding in Frankrijk (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, par. 36)

Tenslotte wijst de Raad op de verplichting voor Lidstaten die voortvloeit uit artikel 32 van de Dublin III – verordening: *“1. Enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld, verstrekt de overdragende lidstaat, voor zover zijn bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht daarover kan beschikken, de verantwoordelijke lidstaat informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg.”*

De Raad ontwaart geen enkele indicatie in het geval van verzoekster dat er op wijst dat zulke uitwisseling van gezondheidsgegevens *in casu* niet zal plaats vinden vooraleer de overdracht plaats vindt.

3.3.2.7. In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift, blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de verklaringen van verzoekster en de voorgelegde elementen. Uit de hierboven aangehaalde motivering, die bevestiging vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de gemachtigde, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoekster en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevatten op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Frankrijk omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont op het eerste gezicht verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate tekort schieten en ernstig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenfinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont *prima facie* niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht blijken op het eerste zicht geschonden. Een manifeste appreciatiefout blijkt op eerste zicht niet.

Wat betreft de soevereiniteitsclausule, stelt de gemachtigde het volgende:

“Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat ze gehoord heeft dat België Irakezen erkend als vluchteling (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat ze gehoord heeft. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen op basis van wat ze gehoord heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, op basis van wat ze via derden heeft vernomen, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.”

De Raad ontwaart in het verzoekschrift geen argumenten die specifiek tegen dit concrete motief gericht zijn. Gelet op wat hierboven wordt besproken maakt verzoekster op eerste zicht niet aannemelijk dat de gemachtigde toepassing diende te maken van de soevereiniteitsclausule.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

M. MAES